

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Quàm raræ & paru[a]e pœnite[n]tiæ nunc à peccatoribus peragantur?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

men insuper oportebat illam vacare ieiunio, & orationi, & de mane psallere, vespertinamq; & matutinam glorificationem quotidie peragere: præterea autem nec Horarum, quæ vocantur, ullam prætermittere. 3. Noctu cum somno & mediocri quiete corpus reficere oporteret, pectus palmis pulsans, flensq; dicebat: *Condonam mihi peccatum, Domine, quod perdidit decus mea continentia.* 4. Vbi in schola virtutum paululum profecit, semel tantum in die; postea secundo quoque tantum die, cibum sumebat; tandem tantum semel in hebdomade, comedebat. 5. Præter hæc obtinuit, per fratrum petitionem, vt cilicio quoque corpus astringere liceret.

Quando eiusmodi exempla lego, planè contremisco, nec immeritò & alij cohorrescunt, qui sapius, grauiusq; longè, immò millies in DEVM peccauerunt? & quid pro tantis debitis DEO reddunt? Opera satisfactionis (quæ est pro DEI offensa debita pœnz voluntaria confessio) sunt orationes, & omnes animi affectus, corporisq; motus, qui ad DEI cultum pertinent; item elemosynæ, hoc est, omnia spiritualia & corporalia misericordiaz opera; itemq; ieiunium, seu quælibet corporis afflictio & tribulatio, pro diuino honore voluntariè tolerata. Hæc omnia quàm copiosè fecit Theodora? At quàm nos facimus parcè? Labores etiam iucundos fugimus. Abiecta & seruilia facere, injuriam putamus, quasi DEVS non humiles potius respiciat, quàm superbæ autoritatis seruatores. Olim reges & reginæ hospitalia adibant, & præcipuè matronæ ægrotis, captis, egenis cibos offerebant, lectos sternebant, vulnera obligabant. Quàm rari nunc sunt tales? Quid dicam de ieiunijs, quæ paulatim omnino abolerentur; aut certè, ne famem sentiant, multi ebrietate quotidiana impetrant? Orationes, cilicia, reliquæ corporis asperitates, genuflexiones, humicubationes in tantam desuetudinem venerunt, vt multi ne orare quidem rectè, & cum gustu sciant; multi loco orationis, in templo, noua legant, garriant, puellas tamquam idola, contemplantur; cilicia sæpe, in tota ciuitate aliqua, sunt nulla; flagella & huiusmodi mortificationes, ad solos Religiosos pertinere existimentur. At cur illi, qui peccauerunt & peccant minus, puniantur magis? nimirum quia

v.

Luc. 14. 58.

quia isti cum Theodora magis solliciti sunt pro vno delicto, quàm vani & suæ salutis obliuii homines pro toto cumulo flagitiorum. Neque sanè sine fructu, quia pij & pœnitentes hîc suum habent Purgatoriû; impij, hîc suum cœlum, vt in Inferno postea luant, & ferant, quod, sine fine, in æternum sunt passuri. Prudentes dant operam, vt in via ab aduersario liberentur. Imprudentes in futurum differunt omnia, quia malunt Epimethei, quàm Promethei esse; seram pœnitentiam acturi, & sempiternam.

VI.

Magna erat pœnitentia Theodoræ, de qua dixi, sed corporis potissimùm: longè grauiora in animo pertulit; tentationes scilicet, quibus eam Tartareus insidiator acerrimè oppugnauit. 1. Alexandriam missa cum camelis pro oleo aduchendo, maritum in via obuium habuit, identidem tristissimè plorantem, & quòd talem amisisset vxorem, & quòd timeret, ne alium virum esset secuta, cuius rei sciendæ gratiâ Deum enixè rogauerat. Itaque per Angelum monitus est, vt manè surgens ad D. Petri templum iret, atque primi, qui ei accederet, vultum etiam atque etiam consideraret. Iuit, & Theodoram obuiam habuit, sed eam, ob virilem habitum, & incredibilem vultûs mutationem, penitus non agnouit. Nouit tamen illa virum, & protinus sui in eum amoris & peccati recordata: *Hei mihi, dixit, ô marite, ad quantos me labores tradidi, dum mei in te delicti quæro medicinam, & fudeo multis illud delere lachrymis?* Ita secum locuta, ad eum accessit, & cùm ei *Saluo* dixisset, magnâ sui victoriâ, confestim præterijt, quasi eum numquam vidisset. Quid putemus tunc pugne in illius animo fuisse? Redeundi ad coniugium, an ad cœnobium magnæ erant vtrîmque causæ. Sed vicit amor pœnitentiæ, quæ victoria tantò est illustrior, quia multi pœnitentiam agerent, & verò agendam censent; sed manum ad aratrum applicantes respiciunt retro, & volunt priùs patrem & matrem sepelire, quàm Christum sequantur, quibus Christus ait: *Si quis venit ad me, & non odit patrem suum, & matrem, & vxorem, & filios, & fratres, & sorores, adhuc autem & animam suam, non potest meus esse discipulus.* Et hæc quidem tentatio ei à marito obuinit, non sine diuina voluntate constantiam eius probante. 2. Altera ab ipso monasterij Præfecto, qui videns eius vitam Angelicæ parem, obedi-

Luc. 9. 39.

Luc. 14. 62.